

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **AUTOMOTO KLUB SOBĚSLAV**, Jiráskova 407/II, Soběslav, zastoupený JUDr. Josefem Šírkem, advokátem v Českém Budějovicích, Dr. Bureše 1185/1, proti žalovanému: **Krajský úřad - Jihočeský kraj, odbor regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic**, U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **I. F.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2008, čj. KUJCK 21814/2008/OREG/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 2. 2009, čj. 10 Ca 223/2008 - 41,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 29. 4. 2008, čj. Výst. 5967/2006/4/Ros, vydal Městský úřad Soběslav, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), veřejnou vyhláškou povolení ke stavbě Rekreačního areálu Dráčov - II. etapa na pozemku parc. č. 273, 274, 282/1, 282/11, 282/33, 282/39, 290/4, p. p. k. 269, 270, 271, 275, 302, 303, 306 v kat. území Dráčov, parc. č. 417/3, 417/7, 417/14 v kat. území Řípec.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) odvolání u Krajského úřadu - Jihočeský kraj, odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic, oddělení stavebního řádu (dále jen „krajský úřad“).

Krajský úřad rozhodnutí stavebního úřadu částečně změnil, a ve změnou nedotčených částech výroku odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Proti rozhodnutí krajského úřadu brojil stěžovatel žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který žalobu zamítl.

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost.

Stěžovatel namítá, že jak krajský soud, tak krajský úřad, nerespektoval podmínky územního rozhodnutí. Krajský soud se ztotožnil s názorem krajského úřadu týkajícím se pohledového oddělení pozemků stěžovatele od pozemků osoby zúčastněné. Krajský soud uvedl, že keřová kulisa je součástí výkresu v projektové dokumentaci, která slouží jako podklad pro stavební povolení z listopadu 2007. S tímto závěrem stěžovatel nesouhlasí a namítá, že zákres keřů v projektové dokumentaci ke stavebnímu povolení nemůže nahradit podmínku územního rozhodnutí. To lze jedině slovním vyjádřením, výslovně uvedeným v některé z podmínek stavebního povolení. Krajský soud se v této souvislosti nevypořádal s tím, že stavební povolení z listopadu 2007 bylo krajským úřadem zrušeno a předmětem řízení je stavební povolení z 29. 4. 2008.

Dle stěžovatele krajský soud vadně posoudil otázku doložení návrhu organizace dopravy v povolovaném areálu. Krajský soud uvedl, že součástí podkladů, které byly shromážděny před vydáním stavebního povolení, je kladné stanovisko Policie České republiky, Okresního dopravního inspektorátu v Táboře ze dne 8. 1. 2008. Rovněž z podmínek stavebního povolení vyplývá, že stěžovatel požádal správní úřad o povolení zvláštního užívání komunikace. Dle stěžovatele kladné stanovisko Policie ČR, Okresního dopravního inspektorátu v Táboře, k napojení příjezdové komunikace na veřejnou komunikaci z odpočívky nemůže nahradit podmínku určenou v územním rozhodnutí, a to, že k vydání stavebního povolení je nutné předložit plán organizace dopravy v areálu osoby zúčastněné.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že v projektové dokumentaci nebyla dodržena platná legislativa týkající se hygieny. Krajský soud se nevypořádal s důkazem předloženým již ve správním řízení, a to s hlukovou studií, ze které vyplývá, že v místě stavby bude docházet k překračování hygienických limitů hluku. Krajský soud odmítl stěžovatelovo tvrzení, že z hlediska veřejného zájmu a hygienických podmínek je nutné zkoumat účinky budoucího provozu dle § 62 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Krajský soud uvedl, že povolovaná stavba není provozovnou ve smyslu živnostenského zákona, protože se jedná o výstavbu rekreačních chatků. S tímto tvrzením stěžovatel nesouhlasí, protože se jedná o stavbu komerčně provozovaného kempu a areál je provozovnou pro živnost zúčastněné osoby, je proto nutné použít § 62 odst. 2 stavebního zákona.

Stěžovatel dále namítá, stavební povolení nerespektuje požadavky veřejného zájmu. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že krajský soud odmítl jeho námitku týkající se zákresu povodňové vody Q100 do projektové dokumentace. Dle stěžovatele tím nebyly splněny požadavky vyplývající z § 62 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Stavební úřad nezkoumal, jak navrhovaná stavba v případě povodní zasáhne pozemky a stavby stěžovatele. Stavební úřad dále nevzal na vědomí nesouhlas povodňové komise, vyjádřený ve sdělení města Soběslav ze dne 15. 8. 2006, čj. 01/202-2006.

Krajský soud dále nepřipustil důkaz, který při jednání předložil stěžovatel, a to zákres povodňové vody Q 100, ze kterého vyplývá, že navrhovaná stavba leží v tzv. zakázaném území. Krajský soud porušil zásadu rovnosti před zákonem, protože z důvodu koncentrace řízení odmítl provedení důkazu stěžovatele, ale neshledal porušením zákona postup stavebního úřadu, který připustil, aby osoba zúčastněná po lhůtě stanovené stavebním úřadem předkládala další doklady.

Dle stěžovatele nesprávně odmítl krajský soud jeho námitku, že stavební úřad neměl stavební povolení doručovat veřejnou vyhláškou. Nedošlo ke splnění podmínek dle § 61 odst. 4 stavebního zákona, proto k tomu nebyl stavební úřad oprávněn. Stavební úřad dále pochybil tím, že nezastavil řízení z důvodu, že osoba zúčastněná ve lhůtě stanovené stavebním úřadem nepředložila povinné podklady pro žádost o vydání stavebního povolení.

Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že krajský soud při argumentaci v odůvodnění rozsudku použil § 71 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatelova námitka nebyla nová, pouze opakovala námitku týkající se území Q 100, kterou dokládá stanovisko povodňové komise. Stěžovatel již dříve namítal, že předmětné územní rozhodnutí je předmětem soudního řízení před Městským soudem v Praze.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zákres hradby dřevin mezi stavbou a areálem stěžovatele do projektové dokumentace pro stavební povolení splňuje podmínky územního rozhodnutí. K otázce hluku uvedl, že Krajská hygienická stanice Jihočeského kraje vyslovila souhlas s projektovou dokumentací pro stavební řízení. Jinak trvá na svém vyjádření k žalobě a s rozhodnutím krajského soudu se ztotožňuje.

V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel namítal, že podmínky územního rozhodnutí nelze splnit tím, že jsou keřové kulisy, pohledová oddělení a odstínění areálu zakreslena do situačního výkresu projektové dokumentace, který je připojen ke stavebnímu povolení. Zajistit splnění podmínek územního rozhodnutí je možné pouze slovním vyjádřením v podmínkách stavebního povolení spolu s údaji v průvodní souhrnné technické zprávě projektové dokumentace, kde bude uveden účel a parametry keřové kulisy. Stejně závěry platí i pro dodržení hygienických předpisů.

V doplnění vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že zákres hradby dřevin do projektové dokumentace pro stavební povolení splňuje podmínky územního rozhodnutí. Dřeviny nejsou stavba, proto je nelze uvádět a specifikovat v textové části stavebního povolení. V projektové dokumentaci jsou dále vyznačeny veřejné a neveřejné účelové komunikace areálu a osazení dopravními značkami. Požadavky na organizaci

dopravy v době výstavby jsou uvedeny v podmínkách č. 7 a 17 výrokové části stavebního povolení.

Dle žalovaného je pro vydání stavebního povolení rozhodující stanovisko Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje, ve které byly stanoveny další podmínky. Otázkou splnění příslušných hygienických limitů hluku se bude stavební úřad zabývat taktéž v souvislosti se žádostí o vydání kolaudačního povolení. Žalovaný se ztotožnil s tím, jakým způsobem přezkoumal krajský soud otázku respektování požadavků veřejného zájmu. Zdůraznil, že povodňová komise není dotčeným orgánem státní správy a není oprávněna k vydávání závazných podkladů pro vydání stavebních povolení.

V otázce vadného postupu v řízení žalovaný setrval na svém názoru, který uvedl již v řízení o odvolání, a to, že část podkladů, které osoba zúčastněná předložila stavebnímu úřadu po stanoveném termínu, se týkala prodloužení stanovisek dotčených orgánů. Jejich platnost uplynula před vydáním napadeného rozhodnutí. Stavební úřad požadoval také další podklady na základě nových námitek žalobce. Dlouhou dobu zpracování těchto stanovisek osoba zúčastněná nezpůsobila, nebylo proto v souladu s principem dobré správy ji z tohoto důvodu trestat.

Žalovaný odkázal na argumentaci krajského soudu, týkající se doručování rozhodnutí veřejnou vyhláškou a koncentrace řízení, se kterou se plně ztotožňuje.

Z předložených správních a soudních spisů vyplynuly následující skutečnosti:

Stavební úřad vydal dne 27. 4. 2005, čj. 11052 - 1/03/Hř, územní rozhodnutí o umístění stavby Rekreační areál Dráčov – II. etapa. Následně na základě žádosti osoby zúčastněné povolil stavbu stavebním povolením ze dne 29. 9. 2006. Krajský úřad Jihočeského kraje k odvolání stěžovatele toto stavební povolení dne 30. 1. 2007 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.

Stavební úřad vyzval osobu zúčastněnou dne 2. 5. 2007, aby do šesti měsíců od doručení výzvy uvedla žádost o vydání stavebního povolení do souladu s podmínkami rozhodnutí o umístění stavby, doplnila stanovené údaje a podklady. Stavební úřad řízení do doplnění žádosti přerušil.

Osoba zúčastněná doručila dne 20. 8. 2007 stavebnímu úřadu prohlášení k žádosti o vydání stavebního povolení s doplňujícími informacemi a podklady, ve kterém omezila stavbu z 32 na 29 chatek z důvodu upřesnění hranice aktivní zóny záplavového území Lužnice, dodala chybějící podklady a specifikovala čísla pozemků. Následujícím doplněním ze dne 6. 11. 2007 předložila přesný seznam pozemků, na kterých bude stavba umístěna.

Stavební úřad vyzval opatřením ze dne 18. 10. 2007 osobu zúčastněnou, aby nejpozději do 2 měsíců od doručení tohoto přípisu uvedla žádost o vydání stavebního povolení, resp. projektovou dokumentaci, do souladu s podmínkami rozhodnutí o umístění stavby. Dle stavebního úřadu nebyly doklady a údaje, které osoba zúčastněná předložila po výzvě ze 2. 5. 2007, dostačující. Stavební úřad do doplnění žádosti řízení dle §

64 správního řádu přerušil. Opatřením ze dne 4. 2. 2008 účastníkům oznámil, že stavební řízení bude dále pokračovat.

Stěžovatel dne 3. 3. 2008 uplatnil u stavebního úřadu připomínky k podkladům pro vydání stavebního povolení. Stavební úřad proto osobu zúčastněnou dne 27. 3. 2008 vyzval, aby do jednoho měsíce od doručení této výzvy žádost doplnil o dodatek požárně bezpečnostního řešení stavby s uvedením náhradního řešení zásobování areálu vodou pro požární účely a s tím související změnu projektové dokumentace. Stavební úřad řízení přerušil. Osoba zúčastněná předložila následně stavebnímu úřadu závazné souhlasné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany.

Rozhodnutím doručeným veřejnou vyhláškou ze dne 29. 4. 2008 stavební úřad stavbu rekreačního areálu Dráčov povolil. Pro provedení stavby stanovil 23 podmínek. Proti rozhodnutí se stěžovatel dne 26. 5. 2008 odvolal. Krajský úřad – Jihočeský kraj, odbor regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic, oddělení stavebního řádu, vydal dne 28. 8. 2008 rozhodnutí, kterým částečně rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 4. 2008 změnil – upravil podmínky pro provedení stavby, a částečně jej potvrdil.

Proti rozhodnutí o odvolání brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Krajský soud žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud při přezkumu rozsudku krajského soudu neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Přezkoumal proto důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Věc posoudil takto:

Projektová dokumentace se povinně připojuje k žádosti o stavební povolení a její náležitosti jsou upraveny v § 18 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona. Projektová dokumentace mimo jiné obsahuje „*souhrnnou zprávu s údaji doplňujícími základní údaje o stavbě uvedené v žádosti o stavební povolení.*“ Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 21. 11. 2007, čj. 3 As 24/2007 - 113, že „*i v případě, že nejsou určité části stavby výslovně zmíněny ve výroku stavebního povolení týkajícího se zbytku stavby, je možné dospět k závěru, že se i na ně stavební povolení vztahuje, jestliže je záměr jejich vybudování zřejmý z projektové dokumentace, která byla podkladem pro povolení stavby.*“ Projektová dokumentace je závazným podkladem pro realizaci stavby, proto byla-li v něm keřová kulisa uvedena, je touto skutečností stavebník vázán. Jak však správně uvedl krajský soud, keřová kulisa není stavbou, kterou by měl stavební úřad povolit v rámci stavebního povolení.

Stěžovatel dále nesprávně tvrdí, že se krajský soud zabýval stavebním povolením z listopadu 2007. Po prozkoumání předmětných dokumentů Nejvyšší správní soud uvádí, že označení „listopad 2007“ se nevztahuje ke stavebnímu povolení, ale k projektové dokumentaci. Krajský soud uvedl, že keřová kulisa mezi předmětnou stavbou a areálem Automoto klubu Karvánky je součástí výkresu v „*projektové dokumentaci* sloužící jako

podklad pro stavební povolení z listopadu 2007“. Součástí přiložených spisů je projektová dokumentace s časovým označením listopad 2007, stavební úřad žádné stavební povolení v řešené věci v listopadu 2007 nevydal. Souvětí - zcela vytržené z kontextu - je sice možné vykládat dvěma způsoby, avšak z obsahu rozhodnutí krajského soudu, projektové dokumentace a dalších podkladů zcela jasně vyplývá, že časové označení se týkalo pouze projektové dokumentace a nikoliv stavebního povolení. S námitkou stěžovatele se proto nelze ztotožnit.

Stěžovatel nesprávně namítá, že v rámci stavebního řízení byla opomenuta podmínka č. 19 územního rozhodnutí. V projektové dokumentaci z listopadu 2007 ke stavebnímu povolení novostavby 29 rekreačních chatků v rekreačním areálu Dráčov, schválené rozhodnutím odboru výstavby a RR Městského úřadu Soběslav dne 29. 4. 2008, je pod bodem 10 upraveno „Dopravní komunikační řešení, organizace dopravy v areálu“. Osoba zúčastněná v tomto bodu zcela jasně uvádí způsob dopravy v areálu, omezení dopravy na denní hodiny, maximální rychlost uvnitř areálu, atd. Krajský soud se touto námitkou – v žalobě uvedenou zcela stručně a ne jako samostatný bod – zabýval, nedošlo tak k poškození práv stěžovatele tím, že by krajský soud námitku v odůvodnění opomenul.

Krajský soud, ač neodkazoval na projektovou dokumentaci, ale na kladné stanovisko Policie ČR, Okresního dopravního inspektorátu v Táboře, a na podmínky stavebního povolení, dospěl ke stejnému názoru jako Nejvyšší správní soud, a to, že podmínka č. 19 územního rozhodnutí nebyla v řízení opomenuta. Otázka organizace dopravy v rámci stavby byla zohledněna ve výrokové části stavebního povolení pod bodem č. 7 a 17, čímž by mělo být zaručeno, že práva stěžovatele nebudou stavbou dotčena nad míru přiměřenou poměrům.

Stěžovatel namítal, že se krajský soud dostatečně nezabýval otázkou překročení limitů hluku. Nejvyšší správní soud posuzoval námitky týkající se překročení hluku např. v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 68/2008 - 126: *„Jestliže stavební úřad rozhodl o námitce účastníka územního řízení týkající se překročení hygienických limitů hluku, aniž si vyžádal odborné vyjádření orgánu ochrany veřejného zdraví ke vznesené námitce, a naopak vycházel výlučně ze souhlasného stanoviska vydaného orgánem ochrany veřejného zdraví k dokumentaci žádosti o územní rozhodnutí, které nikterak na námitky účastníka řízení nereaguje, a není proto dostatečným odborným podkladem pro rozhodnutí o námitkách účastníka, porušil tím § 37 odst. 2 a § 126 stavebního zákona z roku 1976 a zatížil své řízení vadou, která má vliv na zákonnost rozhodnutí“*. Tento právní názor nelze v nyní řešené věci použít, protože správní orgány se otázkou hluku zabývaly. Stavební úřad hlukovou studii zohlednil v rozhodnutí o umístění stavby ze dne 27. 4. 2005. Z hlukové studie vyplynulo, že by bylo vhodné oddělit oba rekreační areály zeleným pásem.

Stěžovatel odkazuje na hlukovou studii, kterou předkládal v řízení o vydání stavebního povolení. Z té vyplývá, že oblast je hlukově zatížena automobilovou dopravou z přilehlé komunikace I. třídy. Automobilovou dopravou v rámci rekreačního areálu Dráčov bude zejména v nočních hodinách docházet k překračování povolených hygienických limitů hluku. V této souvislosti lze odkázat na schválenou projektovou dokumentaci osoby zúčastněné, která v technické zprávě k projektové dokumentaci

z listopadu 2007 v bodě 10 Dopravní a komunikační řešení, organizace dopravy v areálu, uvádí: „Vzhledem k závěrům hlukové studie bude doprava v areálu omezena pouze na denní hodiny a rychlost v celém areálu bude omezena na 15 Km/h. Na vjezdu budou osazeny dopravní značky se zákazem vjezdu v nočních hodinách.“ Osoba zúčastněná proto učinila vše pro to, aby stěžovatel nebyl v nočních hodinách zatěžován hlukem z automobilové dopravy.

Stěžovatel dále namítá, že nebyla zohledněna oponentní hluková studie, kterou předložil stavebnímu úřadu. S tímto tvrzením Nejvyšší správní soud taktéž nesouhlasí. Krajský úřad, odbor územního plánování, stavebního řádu a investic, oddělení územního plánu a stavebního řádu, v rozhodnutí ze dne 14. 9. 2005, čj. KUJCK/18057/2005/OUPI/Si, kterým přezkoumal odvolání stěžovatele proti územnímu rozhodnutí ze dne 27. 4. 2005, uvedl, že provedl obhlídku lokality, aby mohl zhodnotit závěry dvou hlukových studií. Na jejím základě uzavřel, že pokud bude v areálu omezena rychlost aut na 15 km/h, bude hluk v areálu vzhledem k hlučnosti v lokalitě zanedbatelný. Stavebník následně tato omezení rychlosti zahrnul do projektové dokumentace. Lze tedy uzavřít, že oponentní hluková studie a otázka překročení hlukových limitů nebyla opomenuta.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že stavba rekreačního areálu Dráchov nebude provozovnou. Jak vyplývá z § 7 odst. 3 zákona č. 513/1990 Sb., obchodního zákoníku, „provozovnou se rozumí prostor, v němž je uskutečňována určitá podnikatelská činnost. Provozovna musí být označena obchodní firmou nebo jménem a příjmením anebo názvem podnikatele, k níž může být připojen název provozovny nebo jiné rozlišující označení“. Podle § 17 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, se „provozovnou pro účely tohoto zákona rozumí prostor, v němž je živnost provozována. Za provozovnu se považuje i automat nebo obdobné zařízení sloužící k prodeji zboží nebo poskytování služeb (dále jen „automat“) a mobilní provozovna“.

Krajský soud sice uvedl, že areál provozovnou není, přes tento nesprávný názor však nepochybil a odůvodnil, že se správní orgány zabývaly hodnocením dokumentace, a to, zda splňuje požadavky týkající se veřejných zájmů, ochrany životního prostředí, ochrany zdraví a života a zda odpovídá technickým požadavkům na výstavbu. Zcela obecná námitka stěžovatele souvisela s přezkoumáním hlukových limitů, a tuto otázku, jak bylo uvedeno výše, krajský soud taktéž dostatečně odůvodnil.

K námitce týkající se zákresu povodňové vody Nejvyšší správní soud zjistil, že se Městský úřad Soběslav, odbor životního prostředí, jako vodoprávní úřad povodňové ohrožení přezkoumal. Ve vyjádření dle § 18 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ze dne 16. 1. 2008 městský úřad uvedl, že investor stavby upřesnil hranici aktivní zóny záplavového území Lužnice v ř. km. 69,4 až 70 od společnosti Hydroexpert spol. s r. o. Na základě studie této společnosti projektant z původního projektu stavby odstranil tři chatky, které by dané území zasáhlo a projekt v listopadu 2007 přepracoval.

Ohrožení vodou Q 100 je rizikem osoby zúčastněné, která musí sama zvážit, zda bude na daném území stavět. Jak již však Nejvyšší správní soud uvedl, průtok vody Q 100 je zcela nepředvídatelný, proto není možné, aby osoba zúčastněná mohla při stavbě tuto

skutečnost účinně zohlednit. Součástí schválené projektové dokumentace z listopadu 2007 je výkres „Situace - aktivní zóna zápl. území 1:1000“, kde jasně uvedena aktivní zóna záplavového území Lužnice. Výstavba rekreačních chatků do této zóny nezasahuje. Osoba zúčastněná splnila všechny podmínky pro vydání stavebního povolení, proto získala po přepracování projektové dokumentace souhlas dotčených orgánů.

Ve stavebním řízení byla otázka povodní dostatečně projednána, přičemž osoba zúčastněná musela projektovou dokumentaci přizpůsobit stanoviskům dotčených orgánů, upřesnit hranici aktivní zóny záplavového území Lužnice v ř. km 69,4 – 70 na základě studie „Záplavové území Lužnice od soutoku s Nežárkou po Novořecké splavy včetně Nežárky a Denárky ve Veselí nad Lužnicí“. Krajský soud tedy správně uzavřel, že se správní orgány touto otázkou dostatečně zabývaly. Nesouhlas povodňové komise není povinným stanoviskem dotčeného orgánu, správní orgán k němu může přihlídnout, ale pokud z dalších podkladů vyplyne, že je nesouhlas neopodstatněný, nejedná se o překážku pro vydání stavebního povolení.

Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nepřipustil předložený důkaz a porušil tak rovnost účastníků před zákonem. S tímto závěrem Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí. Krajský soud jednal v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a skutečnost, že z důkazu nevyvodil shodný závěr jako stěžovatel, neznamená, že jej posoudil nesprávně. Krajský soud dostatečně zdůvodnil otázky týkající se vody Q 100 a jak bylo zmíněno výše ani správní orgány otázku povodní nepominuly. Nejvyšší správní soud také nesouhlasí s námitkou, že byla porušena rovnost před zákonem. Stěžovatel zcela účelově směšuje řízení před správními orgány a řízení před soudem.

Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje s názorem krajského soudu, že správní orgán I. stupně nepochybil tím, že doručoval rozhodnutí veřejnou vyhláškou. Stavba, které se týkalo stavební povolení, zasahuje do dvou katastrálních území a sousedí s katastrálním územím Soběslav, v souladu s § 61 odst. 4 stavebního zákona proto bylo vhodné doručovat ediktálně. Především je ale nutné zdůraznit, že i kdyby postup nebyl správný, v tomto konkrétním případě nedošlo k porušení práv stěžovatele, protože ten byl seznámen se všemi rozhodnutími (což lze odvodit již z toho, že proti všem podal odvolání).

K otázce nedodržení lhůt Nejvyšší správní soud uvádí, že dle § 60 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, „Neposkytuje-li předložená žádost o stavební povolení, zejména dokumentace, dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby nebo udržovacích prací na ní, nebo nejsou-li v dokumentaci dodrženy podmínky územního rozhodnutí, vyzve stavební úřad stavebníka, aby žádost v přiměřené lhůtě doplnil, popřípadě aby ji uvedl do souladu s podmínkami územního rozhodnutí, a upozorní jej, že jinak stavební řízení zastaví“. Lhůta stanovená stavebním úřadem není prekluzivní a stavební úřad ji může prodloužit. Osoba zúčastněná nebyla v rámci stanovené lhůty nečinná, ale doplnila pouze některé podklady. Účelem stavebního řízení je vydání stavebního povolení nebo zhodnocení, proč stavební povolení nemůže být uděleno. Vzhledem k tomu, že krajský úřad v řízení o odvolání již dvě předchozí stavební povolení udělená osobě zúčastněné zrušil a stavební řízení trvalo již déle než dva roky, bylo by pouhým formalismem, kdyby krajský úřad zrušil i třetí stavební povolení pouze z důvodu překročení lhůty. Osoba zúčastněná se stavebním úřadem spolupracovala v rámci stanovené lhůty, některé podklady

však dodala po ní. Pokud stavební úřad tento - ač vadný - postup osoby zúčastněné akceptoval a následně vydal stavební povolení, bylo by zcela neefektivní, kdyby krajský úřad pouze z tohoto důvodu stavební povolení zrušil. Z vyjádření krajského úřadu ke kasační stížnosti vyplývá, že v odvolacím řízení postupoval podle § 89 odst. 2 správního řádu, ze kterého vyplývá, že „*k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popř. na jeho správnost, se nepřiblíží*“. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

O nepřipustném rozšiřování žaloby o nové žalobní body uvažil Nejvyšší správní soud tak, že z § 71 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že žalobu lze rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Vrchní soud v Praze již v rozsudku ze dne 17. 2. 1995, čj. 6 A 15/94-39, uvedl, že „*žaloba, která odkazuje na důvody opravného prostředku, který žalobce podal v řízení před správním orgánem, nevyhovuje ustanovení § 249 odst. 2 o. s. ř. Žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti naříkaného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly rozhodnutí správního orgánu*“. Stěžovatel námitku v žalobě neuvedl, to, že určitou skutečnost namítal v řízení před správním orgánem, je pro rozhodování soudu irelevantní.

Námítky uvedené v žalobě musí být dostatečně konkrétné, musí z nich vyplývat, čeho se žalobce domáhá a proti čemu směřuje. Pouhé prohlášení, že kvůli probíhajícímu řízení před Městským soudem v Praze by dále neměl krajský soud v nyní řešené věci rozhodovat, nepovažuje Nejvyšší správní soud za námitku, kterou by měl krajský soud při svém rozhodování zohlednit. Mimo jiné však stěžovatel tuto skutečnost nenamítal v žalobě, ale až v rámci jednání před krajským soudem, tedy mimo lhůtu stanovenou zákonem. Proto i kdyby se jednalo o námitku bez vad, krajský soud by k ní jako opožděné v souladu s § 71 odst. 1 a § 72 odst. 1 s. ř. s. nepřihlížel.

Nejvyšší správní soud, který neshledal napadené rozhodnutí krajského soudu nezákonným, kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. července 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu